

realisere det Lager, de have indført eller indkjøbt, idet de nu ere nødt til at holde sig forsynede med al den Petroleum, der skal bruges i hele Vinteren, og der bliver da næppe Tid for dem til at faae den realiseret forinden Lovens Træden i Kraft. Der vil næppe være Noget til Hinder for at sætte en noget senere Frist, f. Ex. 1ste Oktober eller 1ste November næste Aar. Jeg veed ikke, om Sagen maatte administrativt kunde læmpes paa den Maade, at Rindgjørelsen i Lovtidenden først finder Sted noget senere end Lovens endelige Vedtagelse. For saa vidt er det ligegyldigt, naar Loven blot faktisk først traadte i Kraft, ikke gjerne før 1ste Oktober, helst 1ste November næste Aar.

Justitsministeren (M. E. L. M. A. N. N.): Jeg skal først tillade mig at bemærke med Hensyn til det sidst nævnte Punkt, § 5, at jeg kunde ikke have Noget at erindre imod, at man satte en fast Termin, f. Ex. 1ste Oktober næste Aar, i Stedet for denne Angivelse af 6 Maaneders Dagen. Det vil jeg nu i hvert Tilfælde foretrække for at udsætte Lovens Sanction, saaledes som omtalt. Dette kan man naturligvis gjøre, fordi Grundloven jo kun kræver, at der inden næste Rigsdagsamling skal være taget Beslutning om Sanctionering eller Iffe-Sanctionering af de Lovforslag som ere vedtagne i Rigsdagsamlingen. Men det er dog en mindre rigtig Fremgangsmaade, at lade et saadant Lovforslag ligge, efter at det er vedtaget af Rigsdagen. Det bør dog i Almindelighed afgjøres kort Tid efter Lovens Vedtagelse, om det skal sanctioneres af Kongen eller ikke. Altsaa, at trække det ud for der-ved at udstyde det Tidspunkt, hvor Loven skal træde i Kraft, vil jeg anse for mindre helbtigt; saa er det bedre at sætte en saadan fast Termin, f. Ex. 1ste Oktober eller 1ste November næste Aar. Hvilken af disse Terminer det bliver, har naturligvis for mig mindre Betydning. — Hvad de øvrige Bemærkninger angaar, som ere fremkomne angaaende Lovforslaget, skal jeg først forudstikke den Bemærkning, at jeg jo selvfølgelig ikke kan have nogen saadan egentlig Mening om disse tekniske Spørgsmaal og har i saa Henseende maattet henholde mig til polyteknisk Lærestanstalt, som jo er den Autoritet, jeg nærmest er henvist til at benytte som Raadgiver i den Henseende. Nogen egentlig selvstændig Mening om, hvilken Antændelighedsgrad, der er den rigtige, kan man fornuftigvis ikke vente eller antage, at jeg skulde have. Da man fra polyteknisk Lærestanstalts Side har tilraadet at vælge 23 Grader, har det forsaavidt været et afgjørende Moment for mig, i Forbindelse med den Dplysning,

at man i Thydskland er mindre veltilfreds med en saa lav Antændelighedsgrad som 21 Grader. At der ikke skulde være nogen praktisk Forskjel mellem, om man vælger 21 eller 23 Grader, kan jeg næppe antage; det tror jeg ikke. — Hvad angaar de øvrige Betragtninger om de Grunde, der kunne tale for at gaa ned til 21 Grader, altsaa Hensynet til at udelukke Konkurrencen med thdste Importører, er det ogsaa et Forhold, jeg ikke har været bekendt med. Men jeg skal kun erindre om, at Grosfererforeningen har været hørt over denne Sag, og at det derfor kun kan forbaase mig, dersom det virkelig er et handelspolitisk Side vigtigt Moment, at man fra den Side ikke har haft Opmærksomheden henvendt derpaa, og ikke har havt Noget at erindre i saa Henseende. Jeg kan ikke overse dette Spørgsmaal saaledes her, men jeg vil bemærke dette, at hvis Forholdet er dette, at det danske Substitut kan forsynes billigere med Petroleum ved Import over Thydskland, er det jo dog et Moment, der mulig kunde opveie det Hensyn, at de danske Petroleumshandlere kunne komme til at udholde en Konkurrence med Thydskland i den Henseende. Hvad angaar det, at anvende en langt højere Antændelighedsgrad, er det jo Noget, som jeg selvfølgelig ikke kan have Noget imod, fordi det, der fra mit Standpunkt er Hovedsagen, naturligvis er, at betrygge mod Brandfare og den Fare for andre Ulykkestilfælde, som kan optaa derved, at den i Handelen gaende Petroleum har en altfor lav Antændelighedsgrad, saa det kunde jeg altsaa i Principet ikke have Noget imod. Men naar man ikke har dristet sig til at gaa saa vidt, er det selvfølgelig af Hensyn til ikke at fordrø Petroleum'en for Befolkningen. Det er jo en meget udbredt Brugsartikkel, en Artikkel, som bruges meget af de fattigere Klasser, og derfor har man selvfølgelig ved Behandlingen af denne Sag bestandig været stærkt paavirket af det Hensyn, ikke at træffe Forholdsregler, som ville medføre en, om end maaske lidet sølelig, saa dog sølelig Fordyrelse af Petroleum for Forbrugerne. Derfor kan jeg kun sige det, at hvis det skulde finde Bisald her i Rigsdagen at gaa til en meget højere Antændelighedsgrad, hvad jeg forresten tvivler stærkt paa, vil det fra mit Standpunkt ikke kunne møde nogen Hindring.

Harald Hansen: Jeg vil dog sige, at det paastaas med stor Bestemthed fra anden Side — selv er jeg, som jeg tillod mig at bemærke før, slet ikke sagtyndig — at der virkelig praktisk ingen Forskjel er paa Faren for Antændelighed mellem Petroleum